

Stick to your SUThommygun

T.S. Høeg

Engang i midten af 1970'erne blev jeg student fra Ahms, der lå inde ved Nørrebros dengang såkaldte Sorte Firkant*, og i de to år havde jeg især fire m/k klassekammerater, som jeg specielt hang med.

M'erne bestod af to store brød, den dada-toughe Jeff ude fra Kastrop, som senere desværre pludseligt døde, og så bohemisten Gott-helf, der også spillede saxofon, men siden har jeg ikke haft noget kendskab til hans videre whereabouts.

K'erne bestod af slyngvenindeparret Agnete, kaldet Agnes, som jeg kyssede lidt med og af og til sov hos, hvis jeg fx havde været i ahh det gamle Montmartre nede i St. Regnegade, og så Jane, der meget tidligt fortalte mig, at jeg en dag burde møde en af hendes venner, en Søren Ulrik, da „han er lidt lige som dig: lille, sjov, nørdet, og han skriver også løs som dig“.

Det lød interessant nok, men mødet blev aldrig til noget, og siden flyttede Jane til den „hollandsk-ejede“ ø, Curacao, der indgår i De Små Antiller.

Efter 13 år af den slags skolegang blev jeg endelig færdig, og skulle nu virkeligt til at studere, og da der dengang i musisk henseende ikke var andet end Det Agtværdige Kongelige Danske Klassiske Musikkonservatorium, hvis både optagelsesprøver og eventuelt videre forløb intet havde at gøre med min daværende avant-

** Navnet hentydede til det dengang noget tætslummede fugtkvarter med mestendels ærværdige arbejdere, sociale tilfælde og fattige studenter. Området blev senere knap så kønt byforynt, hvorefter dele af beboerne blev, mens et større antal af anden end dansk herkomst også rykkede ind, så området i dag kunne tituleres: Den arabindipakimaliske Firkant.*

gardejazz-stædighed, valgte jeg i stedet min anden store interesse: litteratur. Dog ikke selve dansk-studiet, men den mere avancerede linje „uden erhvervsmæssigt sigte“, nemlig: litteraturvidenskab.

Dérude på de asbestiøse, og allerede dengang midlertidige Njalsgade-lokaliteter slæbte jeg mig ad gysende gange og ind i for mig fjendtlige lokaler, thi selve litteraturen lå underdrejet under anklagen for at være „borgerlig“, og var derfor delvist fordrevet, så i stedet fik jeg ondt i tindingen af semiotik, semantik, og at vi skulle opdrages til at angribe selve magt- og medieapparatet indefra og ud.

Min allerede ven, Klaus (Lynggaard), gik der også, og det gjorde ligeledes bl.a. Peter (Høeg), Pernille (Tønnesen), der for længst var debuteret på skrift, og så denne Søren Ulrik.

Sådan som jeg husker det, viste Klaus mig på det tidspunkt et nyt Hvedekorn (1977), fordi denne Søren Ulrik var debuteret med nogle fantastiske digte, hvor der for os indgik et væld af nye, præcise billeder til den ret så forandrende tid, som vi færdedes i.

Hvad litteraturvidenskab angik, ved jeg, at Peter, Pernille og Søren Ulrik forblev dér deres bifagseksamen ud, men det gjorde Klaus og jeg altså ikke.

For mit vedkommende gjaldt det et „langemands erigeret farvel til det fipskæggede åg af lærdomskaserner og kommunekuller“, og jeg beboede i stedet et lille klubværelse inde i St. Kongo-gade med bl.a. Sods'erne, hvor jeg egenhændigt kastede mig over litteraturen og musikken i stedet som en selvbestaltet Stud Underhold. Med punk-musikken, de vilde malere og revitaliseringen af poesien var der grøde og nye paroler i luften.

Søren Ulriks debut havde givet endnu mere blod på tanden, og for min del debuterede jeg i selvsamme ovennævnte tidsskrift i 1980 med en digtagtig prosatekst med den ret så tidstypiske titel: „rester af en fremtid“.

Søren Ulriks Hvedekorn-digtes grundtone dukkede senere op i den lige så overrumplende debutdigtsamling med den ligeledes tidstypiske titel: „City-Slang“ fra 1981, hvor Søren Ulrik har dedikeret mit eksemplar med skriften: „Til Thorsten 'jazz against music' Hø fra Søren Salmebog.“ Men det er at foregribe kronologiens

gang, selvom der efterhånden er groet en del mos på den. Var det før, var det efter, eller noget helt tredje?

Måske var det til manifestationen med det tvetydige navn: „Nå80!“, hvor jeg spillede med både Cockpit Music, som stadigvæk eksisterer, og så Sods, at jeg sådan for første gang fik samtalt ordentligt med Søren Ulrik, der læste op sammesteds. Eller også var det gennem vores fælles k/bekendtskaber, Pernille og sangerinden/trommeslageren Cæcilie (Glode), men i hvert fald vidste vi begge to, at Janes ånd lå over vores møde.

Sådan i samme periode dannede vi derefter „poesik-gruppen“ Farvel Søndag med Søren Ulrik på egne tekster og lejlighedsvis bas, Pernille på ditto tekster og skratguitar, og så Cæcilie og mig som hovedsageligt musikere.

Her gjaldt det om at lade de følsomt talte/andre gange vrængende ord og for det meste no-wave-musikken indgå i en tæt symbiose, hvilket på det tidspunkt ikke var hverdagskost.

Ideen lykkedes, og gruppen havde en kort, men glørværdig karriere med klub- og gymnasiejobs, støttejobbet til Knud Oddes aldrig udgivne tidsskrift: „Leaving the 20th Century“, og så også lige Roskilde Festival, hvilket allerede dengang langt fra var Søren Ulriks kop te, den han til alle tider har brygget sirligt og så at sige efter bogen.

Siden trådte Søren Ulrik ud af gruppen for totalt at hellige sig digteriet og disse med tiden uforlignelige solo-oplæsninger, mens vi tre fortsatte en del stunder endnu, hvor så der blev mere plads til også mine sproglige udladninger, hvilket var noget af en god øvelse, so, beware, youngsters. Thi skal noget skrevent fremsiges, gælder det om at øve sig på linje med at beherske et instrument.

*

Efter at jeg også havde både album- og bogdebuteret drog vi: Søren Ulrik, Michael (Strunge), Pia (Tafdrup) og jeg med Poul Borum som en sædvanligvis primus motor op til Oslo, hvor vi læste op, og så dan er det jo gået siden. Her som dér, på kryds og tværs, ud og ind, alle vegne rundt eller ingen steder hen.

Nogen gange/af og til kommer vi stadigvæk og hører hverandre, lytter, læser og siger: tak for det.

Ja, vi klarer os, jamen, det gør vi, vi klarer os nærmest naturstridigt, og det er uanset samfundets skiftende såvel høj- som lavkonjunkturer.

*

Rigtig mange år senere nede hos Dorrit (Willumsen) og Jess (Ørnsbo) var jeg i kombinationen: indvendigt grædende/udvendigt stangvissen, hvilket forårsagede, at heller ikke Søren Ulrik kunne forstå et ord af, hvad jeg sagde, og at jeg heller intet fattede af andre til stede.

Tændsatsen for mig var noget med, at en ældre forfatter forinden havde sagt: at efter 1960'erne er jazzen død, ligesom min mor havde sagt: at efter Carl Nielsen er jeg altså stået af.

Fuck you, sagde jeg til vedkommende. Og mens jeg sluggede videre på Jess' allerfineste whiskey-flaske og råbte, eller mente: „now, hold på hestene, for ellarzzz, ja, fuck HsC Andersen'sen og Kraen Blixsens, håålsss jirres kææffttt, for hva mmedd: Albert Dam. I sguha en Ayler i øret“, og videre i den mol.

Et par dage senere blev jeg hidkaldt til Søren Ulrik i privathulen, hvor jeg under en middag med stegte pølser og ditto kartofler blev, ikke røflet, men irettesat, hvilket først fik min forstadsanger op i top, for dernæst at tænke over bataljen.

„Kan du så huske, hvad jeg sagde til dig om at tage en pris for at optræde?“

„Hmm.“

Og den går på, at Søren Ulrik velovervejset enten siger: nej, men hvis han siger: ja, så forlanger han ikke en stratosfærisk løn, thi den oparbejder en alt for stor forventning, som er krævende at indfri.

Den dag i dag prøver jeg at holde Dæmonen i skak.

*

Til gengæld, if that is the issue, så begyndte Søren Ulrik efterhånden at fremtræde ældre end han reelt er. Lettere skrutrygget med seler og livrem, en lille vom og noget udfoldelsesnøjsom, der også fik ham til at vælge en ditto omgangskreds, hvilket kan forekomme som en noget altmodisch/outdated diskurs, men jeg skal ikke komme for godt i gang, thi mit hjerte for Søren Ulrik forbliver på samme sted.

At Søren Ulrik formåede at lægge sin ellers elskede pibe på hyl- den, fortæller noget om hans stærke vilje.

*

For længst valgte jeg den såkaldte prosa, men jeg har altid forstået Søren Ulriks digte, og intuitivt kun en del andre uden at nævne navne, hvormed vi er nogle, der svæver ud i uvisheden mellem grundlovsbetonede- eller helligåndsreglede turnusser.

For øvrigt, hvorend jeg er henne, og hvis der er en m/k præst til stede, spørger jeg altid vedkommende: Fortæl mig om denne hel- ligånd? Og svarene ligger bl.a. i delmængder af den seriøse digt- ning.

*

I 1993 døde både min far og Dan (Turèll), hvilket ramte hårdt, da de hver på deres respektive måde stod for at være mit fædrene ophav. Min far blev begravet i „egen“ kirke, hvor han i sine sidste vel 10 år havde fungeret som en tordenkilepræst, der havde fundet hjem. Og ved denne sørgelige og bitterligen fimbulvinterkolde lejlighed medbragte jeg Søren Ulriks to the bone-digt:

„Træerne vokser ikke ind i himlen./Men de vokser ud i luften, som vi ånder,/og ned i jorden til de døde,/som vi savner. Og det er alt nok.“

Mange år efter i dette hersens nul-sex år, eller endnu en bevidst- hed senere, døde så Sods/Sort Sol-trommeslageren Tomas Ortveds jazzinficerede far, og ved begravelsen bad familien mig om at spille noget, som han, Pa, ville have holdt af, men i stedet for en jazz-klas-

siker af fx Edward „Duke“ Ellington eller Thelonious Sphere Monk endte det med: „Sig nærmer tiden“, som er noget af det mest blues-agtige, som vi har på danerisk grund.

Ved samme lejlighed læste også Tomas selvsamme nu (evergreen)-digt op.

*

Hvis jeg kommer ind på hele kriminalisfæren eller danerhistorikken, hvad angår lige fra perfekt-reciterede citater fra alle de fede, samt de også glemte, og frem til hele humor-monologer og almene vitser, har vi også her en høj figur i Søren Ulrik.

*

Uanset om der i Søren Ulriks bog er kommet et enten utilgiveligt „minus-tegn“ på tværs eller et nærmest evigt kærligt „plus-tegn“ på plads, viser han under begge omstændigheder sig som et af de mest pålidelige og trofaste mennesker på denne vores danerjord. Når han fx tiltaler mig med mit familiekælenavn, føler jeg mig instant tryg.

*

Og med de ord, der også kunne have været bragt på så mange andre måder, ønsker jeg dig, Søren Ulrik, tillykke med de 50 år. Det er min tur næste gang lige om hjørnet.

T(hoto).S. Høeg
Vesterhood 06